

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2023, sen. zn. 29 ICdo 94/2021, ECLI:CZ:NS:2023:29.ICDO.94.2021.1

Číslo: 69/2024

Právní věta:

Přihlášený věřitel, který popřel pohledávku jiného přihlášeného věřitele, je povinen složit jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve lhůtě určené v § 202 odst. 3 insolvenčního zákona, byť totožnou pohledávku popřel insolvenční správce.

Výjimka z povinnosti popírajícího věřitele složit jistotu obsažená v ustanovení § 202 odst. 6 věty druhé insolvenčního zákona dopadá (pouze) na situaci vymezenou v ustanovení § 336 odst. 4 insolvenčního zákona.

Popěrný úkon přihlášeného věřitele má při řešení úpadku dlužníka konkursem nebo oddlužením vliv na zjištění popřené pohledávky i tehdy, jestliže pohledávku ve stejném rozsahu současně nebo i dříve popřela jiná osoba nadaná popěrným právem (jiný přihlášený věřitel nebo insolvenční správce při řešení úpadku dlužníka konkursem anebo jiný přihlášený věřitel, insolvenční správce nebo dlužník při řešení úpadku dlužníka oddlužením).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.07.2023

Spisová značka: 29 ICdo 94/2021

Číslo rozhodnutí: 69

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory, Insolvenční správce, Jistota, Popření pohledávky, Věřitel

Předpisy: § 200 odst. 1 IZ

§ 200 odst. 2 IZ

§ 200 odst. 3 IZ

§ 200 odst. 5 IZ

§ 201 odst. 1 písm. a) IZ

§ 202 odst. 3 IZ

§ 202 odst. 4 IZ

§ 202 odst. 5 IZ

§ 202 odst. 6 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 30. 3. 2021, č. j. 42 ICM 921/2021-14, odmítl (pro nesložení jistoty) podle § 202 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), žalobu, jíž žalobce (jako přihlášený věřitel) v insolvenčním řízení dlužníka Mladá fronta a. s. uplatnil popření pohledávky žalovaného (rovněž přihlášeného věřitele) [bod I. výroku] a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

2. Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil rozhodnutí insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

3. Odvolací soud - odkazuje na ustanovení § 200 odst. 1 až 3 a 5 a § 202 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona - dospěl k závěru, že rozhodnutí insolvenčního soudu je správné. Doplnil, že každý přihlášený věřitel, jenž popřel pohledávku, mohl složit jistotu na náklady incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč jen ve lhůtě určené v § 202 odst. 3 insolvenčního zákona; k opožděnému složení jistoty se nepřihlíží. Uvedené platí bezvýjimečně, tedy i v situaci, kdy pohledávku popřel (i) insolvenční správce a o této pohledávce byl již zahájen incidenční spor. Odvolací soud též vysvětlil, že insolvenční soud není povinen vyzývat popírajícího věřitele k odstranění vad popěrného úkonu, ani jej poučovat o složení jistoty.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“)], a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí obou soudů zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

5. Přípustnost dovolání vymezuje dovolatel argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k zodpovězení tuto otázku:

Má přihlášený věřitel, který popřel pohledávku jiného přihlášeného věřitele, povinnost složit (podle ustanovení § 202 odst. 3 insolvenčního zákona) do 15 dnů po skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce u insolvenčního soudu jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč i tehdy, jestliže totožnou pohledávku popřel též insolvenční správce dlužníka?

6. Dovolatel zdůrazňuje, že pohledávku žalovaného popřel rovněž insolvenční správce a dlužník; oba co do pravosti, *in eventum* co do výše (1 Kč). Dovolatel snáší argumenty ve prospěch názoru, podle něhož nebyl povinen složit jistotu na náklady řízení incidenčního sporu, když jeho popření nemělo vliv na zjištění pohledávky. I kdyby pohledávku dovolatel nepopřel, nebyla by (po dobu popření dovolatelem) zjištěna z důvodu jejího popření insolvenčním správcem. K tomu poukazuje na ustanovení § 202 odst. 6 insolvenčního zákona a na jeho systematický výklad.

7. Žalovaný ve vyjádření považuje napadené rozhodnutí za věcně správné. Navrhuje dovolání

odmítnout jako zjevně bezdůvodné, případně zamítnout jako nedůvodné.

III.

Přípustnost dovolání

8. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád, v aktuálním znění.

9. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení otázky, na níž napadené rozhodnutí spočívá, dovoláním otevřené, jde o věc dovolacím soudem v insolvenčních souvislostech beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

11. Ze zjištění odvolacího soudu ve vazbě na obsah insolvenčního spisu plynou následující skutečnosti:

[1] Usnesením ze dne 14. 2. 2020 insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka.

[2] Usnesením ze dne 9. 11. 2020 insolvenční soud (mimo jiné) prohlásil konkurs na majetek dlužníka.

[3] Dne 12. 5. 2020 došlo insolvenčnímu soudu podání, jímž právní předchůdce dovolatele (věřitel č. 257) na předepsaném formuláři popřel pohledávku žalovaného (věřitele č. 213) co do pravosti a výše. Šlo o pohledávku č. 1 přihlášenou ve výši 24 396 819,56 Kč.

[4] Dne 21. 1. 2021 se konalo zvláštní přezkumné jednání, na němž pohledávku popřel insolvenční správce co do pravosti, *in eventum* co do výše.

[5] Usnesení o odmítnutí žaloby insolvenční soud vydal dne 30. 3. 2021. Dovolatel složil jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč na účet insolvenčního soudu dne 20. 5. 2021.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

Podle ustanovení § 200 insolvenčního zákona je věřitel oprávněn písemně popřít pohledávku jiného věřitele. Popření pohledávky musí mít stejné náležitosti jako žaloba podle občanského soudního řádu a musí z něj být patrné, zda se popírá pravost, výše nebo pořadí pohledávky. Popření pohledávky lze učinit pouze na formuláři, jehož náležitosti stanoví prováděcí právní předpis (odstavec 1). K popření pohledávky přihlášeným věřitelem se přihlíží, jen obsahuje-li podání všechny náležitosti a je-li doručeno insolvenčnímu soudu nejpozději 3 pracovní dny přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, nejpozději do 10 dnů po uplynutí lhůty k přihlašování pohledávek; v případě řešení úpadku oddlužením lhůta neskončí dříve než 7 dní ode dne zveřejnění přihlášky

pohledávky v insolvenčním rejstříku. V případě postupu podle věty první se § 43 občanského soudního řádu nepoužije. Po uplynutí této lhůty již nelze měnit uplatněný důvod popření. K popření pohledávky učiněnému ve formě, která v době konání přezkumného jednání o popřené pohledávce vyžaduje jeho písemné doplnění, předložení jeho originálu, případně předložení písemného podání shodného znění, se nepřihlíží (odstavec 2). Dospěje-li insolvenční soud k závěru, že k popření pohledávky přihlášeným věřitelem se nepřihlíží, odmítne je rozhodnutím, které může vydat jen do skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce nebo nejpozději v rozhodnutí podle § 410 (odstavec 3). Jestliže insolvenční soud popření pohledávky neodmítne, považuje se podání, jímž přihlášený věřitel popřel pohledávku, od rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, nejdříve však po uplynutí 10 dnů od skončení přezkumného jednání a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, po schválení zprávy o přezkumu, za žalobu, kterou tento věřitel uplatnil u insolvenčního soudu své popření vůči věřiteli, který pohledávku přihlásil (odstavec 5).

Dle ustanovení § 201 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona je pohledávka zjištěna, jestliže ji nepopřel insolvenční správce ani žádný z přihlášených věřitelů.

Z ustanovení § 202 insolvenčního zákona plyne, že přihlášený věřitel, který popřel pohledávku, je povinen složit do 15 dnů po skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce u insolvenčního soudu jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč. Nebylo-li v době konání přezkumného jednání o popřené pohledávce ještě rozhodnuto o způsobu řešení úpadku, neskončí tato lhůta dříve než uplynutím 10 dnů od rozhodnutí o způsobu řešení úpadku (odstavec 3). Insolvenční soud může uložit přihlášenému věřiteli, který popřel pohledávku, aby v incidenčním sporu složil i jistotu k zajištění náhrady škody nebo jiné újmy, která by vznikla věřiteli popřené pohledávky nedůvodným popřením pohledávky. Učiní tak jen na návrh věřitele popřené pohledávky, který doloží, že mu vznik takové škody nebo jiné újmy zjevně hrozí. Jestliže však podle dosavadních výsledků insolvenčního řízení lze očekávat, že popření pohledávky bude důvodné, insolvenční soud návrh věřitele popřené pohledávky na složení této jistoty zamítne. Přiměřeně se dále použijí ustanovení občanského soudního řádu o jistotě u předběžného opatření (odstavec 4). Nebude-li jistota podle odstavců 3 a 4 složena, nebo nedoloží-li přihlášený věřitel insolvenčnímu soudu, že povinnost složit jistotu podle zákona nemá, insolvenční soud žalobu, kterou přihlášený věřitel uplatnil popření pohledávky, odmítne (odstavec 5). Povinnost složit jistotu podle odstavců 3 a 4 nemá přihlášený věřitel, který ve lhůtě stanovené ke složení jistoty osvědčí, že jistotu bez své viny nemohl složit a že je tu nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mu mohla vzniknout újma. Přihlášený věřitel dále nemá povinnost složit jistotu po dobu, po kterou jeho popření nemá vliv na zjištění popřené pohledávky (odstavec 6).

14. V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení (25. 11. 2019) a později nedoznala změn.

15. Možnost věřitelů popírat pohledávky jiných věřitelů byla do insolvenčního zákona vtělena novelou provedenou s účinností od 31. 3. 2011 zákonem č. 69/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon [dle obecné části důvodové zprávy k vládnímu návrhu této novely, který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období (2010 - 2013) jako tisk č. 233 (dále jen „důvodová zpráva“)] reagoval především na nález pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. [Pl. ÚS 14/10](#), vyhlášený pod č. 241/2010 Sb., kterým Ústavní soud zrušil s účinností od 31. 3. 2011 v ustanovení § 192 odst. 1 insolvenčního zákona úpravu, jež vycházela ze zásady, že právo popírat pravost, výši a pořadí přihlášených pohledávek mají jen dlužník a insolvenční správce, nikoliv jednotliví věřitelé.

16. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v závěrech, že jistotu na náklady řízení incidenčního sporu podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona je možné složit pouze v zákonem stanovené lhůtě. K pozdnímu složení jistoty, byť by bylo učiněno před vydáním rozhodnutí o odmítnutí žaloby podle § 202 odst. 5 insolvenčního zákona, se nepřihlíží. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2014, sen. zn. [29 ICdo 26/2014](#), uveřejněné pod číslem 8/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (včetně tam zmíněné judikatury Nejvyššího soudu), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2014, sen. zn. [29 ICdo 27/2014](#), ze dne 24. 7. 2014, sen. zn. [29 ICdo 4/2014](#), nebo ze dne 26. 8. 2014, sen. zn. [29 ICdo 2/2014](#). Výše jistoty na náklady řízení incidenčního sporu i počátek běhu lhůty k jejímu složení jsou stanoveny zákonem v rámci úpravy popěrného práva věřitelů. Povinnost složit jistotu (a počátek běhu lhůty) se neodvíjí od poskytnutí poučení či jakékoliv výzvy insolvenčním soudem popírajícímu věřiteli. Viz opět usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. [29 ICdo 4/2014](#).

17. S výše uvedenými závěry Nejvyššího soudu je napadené rozhodnutí souladné. Ostatně, dovolatel potud právní posouzení věci odvolacím soudem ani nezpochybňuje. Své výhrady soustředil do námítky, že se na něj vztahuje výjimka obsažená v § 202 odst. 6 větě druhé insolvenčního zákona (podle níž přihlášený věřitel nemá povinnost složit jistotu po dobu, po kterou jeho popření nemá vliv na zjištění popřené pohledávky).

18. Nejvyšší soud na tomto místě podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. [Pl. ÚS-st.-1/96](#), uveřejněném pod číslem 9/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým. Srov. shodně např. též důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. [31 Odo 495/2006](#), uveřejněného pod číslem 45/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. [31 Cdo 1693/2008](#), uveřejněného pod číslem 34/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. [31 Cdo 4545/2008](#), uveřejněného pod číslem 84/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. [31 Cdo 3881/2009](#), uveřejněného pod číslem 10/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

19. Smysl úpravy § 202 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona ozřejmuje důvodová zpráva k pozdějšímu zákonu č. 69/2011 Sb. V její zvláštní části je k bodům 17. a 18. návrhu novely (§ 202) uvedeno, že:

„Navržené doplnění § 202 o nové odstavce 3 až 6 je smysluplnou pojistkou poskytující věřiteli přihlášené pohledávky přiměřenou jistotu, že věřitel, který formálně bezvadným a obsahově přílehavým úkonem popřel jeho pohledávku, je v případě svého neúspěchu ve sporu ochoten a

schopen nést tíži nákladů sporu vzniklých věřiteli přihlášené pohledávky. Tomu odpovídá institut jistoty na náklady incidenčního sporu upravený na obdobných principech jako institut jistoty v občanském soudním řádu (srov. § 75b občanského soudního řádu).“

(...)

„Navržené znění § 202 odst. 6 upravuje situace, kdy popírající přihlášený věřitel nemá povinnost složit jistotu (podle zákona nebo rozhodnutí soudu) vůbec (věta první) nebo (ve vazbě na účinky popření v reorganizaci, jak jsou omezeny ustanovením § 336 odst. 4 návrhu zákona) po určitou dobu (věta druhá).“

20. Nejvyšší soud nesdílí názor dovolatele, že ustanovení § 202 odst. 6 věty druhé insolvenčního zákona necílí výlučně na ustanovení § 336 odst. 4 insolvenčního zákona. Z citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu plyne, že smysl a účel zákona lze dovodit z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce (v první řadě z důvodové zprávy k návrhu zákona); není-li tato vůle v důvodové zprávě nijak projevna (ač tomu zákonodárci objektivně nic nebránilo), nelze jiným typem výkladu dovozovat jeho skutečnou (neprojevenou) vůli (dovozovat, co zákonodárce „chtěl vyjádřit“). Podle přesvědčení Nejvyššího soudu zákonodárce v důvodové zprávě zřetelně objasnil smysl a účel výjimek z povinnosti popírajícího věřitele složit jistotu obsažených v ustanovení § 202 odst. 6 insolvenčního zákona. Ani předkládaný systematický výklad [akcentující, že ustanovení § 202 odst. 6 věty druhé bylo zařazeno do první části (obecné části) insolvenčního zákona a ustanovení § 336 odst. 4 do druhé části (insolvenčního zákona) v tomto ohledu neobstojí. Výjimky je totiž třeba vykládat restriktivně a nelze je vykládat širěji. K restriktivnímu výkladu výjimek srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2016, sen. zn. [29 ICdo 77/2014](#) (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 13. 2. 2018, sp. zn. [IV. ÚS 1498/17](#)), a tam uvedený rozsáhlý přehled judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší soud přihlásil např. v důvodech rozsudku ze dne 31. 10. 2019, sen. zn. [29 ICdo 156/2017](#), uveřejněného pod číslem 61/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

21. Úsudek dovolatele, že popření pohledávky věřitelem nemá vliv na zjištění popřené pohledávky také tehdy, jestliže pohledávku popřela (ve stejném rozsahu) i jiná osoba nadaná popěrným právem (v poměrech úpadku řešeného konkursem další přihlášený věřitel nebo insolvenční správce dlužníka), nemá oporu v textu insolvenčního zákona. Z něj se naopak podává (srov. § 201 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), že zjištění pohledávky brání jak popěrný úkon insolvenčního správce, tak popěrný úkon kteréhokoli z přihlášených věřitelů. Dovolatel nadto přehlíží, že i tam, kde přihlášený věřitel i insolvenční správce popřeli shodně pravost přihlášené pohledávky, se mohou lišit důvody popření pohledávky (sporné skutečnosti). Představu, že incidenční spor vyvolaný popěrným úkonem jiného přihlášeného věřitele by měl být (v pojetí předestíraném dovolatelem) v případě, že pohledávku co do pravosti popřel také insolvenční správce, projednán až po pravomocném skončení incidenčního sporu vyvolaného popěrným úkonem insolvenční správce [jelikož do té doby (jak tvrdí dovolatel) nemá popření pohledávky jiným přihlášeným věřitelem vliv na její zjištění], lze vyvrátit též za použití argumentu ad absurdum. Takový postup by totiž, v přímém rozporu s ústavním principem právní jistoty a základní zásadou insolvenčního řízení vyjádřenou v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona, byl přímým (a nežádoucím) zdrojem průtahů v insolvenčním řízení. Ostatně, kdyby mělo platit, že popření pravosti přihlášené pohledávky osobou nadanou popěrným právem činí z pozdějšího popěrného úkonu jiné osoby nadané popěrným právem (směřujícího rovněž k popření pravosti přihlášené pohledávky) až do „vypořádání“ prvního popřené pohledávky, pak by to byl právě dovolatel, jehož popření by se mělo projednat a rozhodnout jako první. Popřel totiž pohledávku již 12. 5. 2020, kdežto insolvenční správce dlužníka tak učinil až při přezkumném jednání, jež se konalo 21. 1. 2021 (a důvod dovozovat, že popření pohledávky insolvenčním správcem má vždy přednost před popřením pohledávky jiným přihlášeným věřitelem,

dán není). Při takovém výkladu by tedy dovolatel opět byl povinen složit jistotu na náklady incidenčního sporu do 15 dnů po skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce (§ 202 odst. 3 insolvenčního zákona).

22. Nejvyšší soud nesdílí ani názor dovolatele, že odmítnutím žaloby bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť incidenční spor nebyl projednán meritorně. Ustanovení čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod totiž poskytují zákonodárci prostor pro uvážení, jak s přihlédnutím k zvláštnostem insolvenčního řízení zajistit co nejvyšší míru sladění často protichůdných individuálních zájmů insolvenčních věřitelů takovou úpravou jejich procesních oprávnění, aby byl naplněn jeho účel podle § 1 insolvenčního zákona. Insolvenční řízení je řízením specifickým, ústavnost jehož úpravy je nutno hodnotit jako jeden celek, byť tvořený jednotlivými a v různých fázích na sebe navazujícími řízeními, tedy nikoli jako pouze jako soubor procesních úkonů, rozhodnutí a dílčích řízení, probíhajících v jeho rámci. K tomu srov. nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS 23/14](#), uveřejněný pod číslem 422/2017 Sb., a nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS 33/15](#), uveřejněný pod číslem 223/2019 Sb.

23. Nejvyšší soud tak shrnuje, že výjimka z povinnosti popírajícího věřitele složit jistotu obsažená v ustanovení § 202 odst. 6 věty druhé insolvenčního zákona (dle které přihlášený věřitel nemá povinnost složit jistotu po dobu, po kterou jeho popření nemá vliv na zjištění popřené pohledávky) dopadá (pouze) na situaci vymezenou v ustanovení § 336 odst. 4 insolvenčního zákona. Po dobu trvání reorganizace je přihlášená pohledávka, která byla popřena (jiným) věřitelem, pokládána za zjištěnou. Popěrný úkon přihlášeného věřitele má při řešení úpadku dlužníka konkursem nebo oddlužením vliv na zjištění popřené pohledávky i tehdy, jestliže pohledávku ve stejném rozsahu současně nebo i dříve popřela jiná osoba nadaná popěrným právem (jiný přihlášený věřitel nebo insolvenční správce při řešení úpadku dlužníka konkursem anebo jiný přihlášený věřitel, insolvenční správce nebo dlužníka při řešení úpadku dlužníka oddlužením).

24. Uzavřel-li odvolací soud, že žalobce jako přihlášený věřitel, který popřel pohledávku jiného přihlášeného věřitele (žalovaného), byl povinen složit jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve lhůtě určené v § 202 odst. 3 insolvenčního zákona, byť totožnou pohledávku žalovaného popřel insolvenční správce, je jeho právní posouzení správné.

25. Dovolateli se tedy nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Protože vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobce zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).